

1 pSt. Vi have jo saa ofte talt om en Indkomstskat paa 1 pSt., men for alle dem, der have faste Indtægter, er det virkelig ¹/₉₀, altsaa lidt over 1 pSt., der paa denne Maade fremkommer. Jeg skal imidlertid ganske henstille det Spørgsmaal til Andres Overveelse, om de tro, at det vil medføre praktiske Ulemper ved Overgangen til den nye Myntlov — thi jeg er fuldstændig enig i, ikke at rokke ved Myntkonventionen, — at vedtage et noget andet og mindre simpelt Forhold end dette, at en Daler umiddelbart kan omskrives til 2 Kroner, og det er da i Særdeleshed dem, der eie Noget, som i saa Henseende kunne være særlig opfordrede til at underkaste denne Sag en moden Prøvelse. Jeg skal nu imidlertid sige, hvori jeg selv finder en Trøst. Jeg tør ikke regne mig til dem, der eie noget Synderligt, hvorimod jeg hører til dem, der have en vis fast Indtægt; men jeg skal, som sagt, sige, hvori jeg selv finder en Trøst, og hvorfor jeg ikke personlig vil røre mig. Mange kunne maaske sige, at det er en slet Trøst, men det er jo meget ofte Tilfældet, at man maa tage til Taffe med det mindre Gode, naar man ikke kan faae det Bedre. Jeg finder, som sagt, en Trøst, om man vil en slet Trøst, i den Omstændighed, at Alt dette dog i Grundten er Bagateller ligeoverfor den anden Depreciation, som vi slet ikke formaa at sætte nogensomhelst Bom for. Man kan tale om det Mislige, der er i, at Guld produceres i saa stor Mængde, og man kan beklage, at saa mange Forhold derved ville forrykkes og saa mange Fordringer derved tabe i deres Værdi og Betydning; men de Ulemper, der kunne komme frem ad denne Vej, ere forsvindende imod dem, der kunne komme frem ved, at der produceres Penge paa en anden Maade, som er meget billigere, og hvor Produktionen kan gaa langt lettere fra Saanden; det er nemlig, naar man producerer Penge af Papiir. Naar man er kommen saa vidt i Kunsten, at man kan producere et ubegrændet Antal Penge af Papiir, saa er det aabenbart langt nemmere, end at søge til Potosi i Kalifornien eller Australien, og det er dette, der gaar for sig i en saa gigantisk Maalestok, og som truer med bestandig at ville gaa for sig i et stigende Forhold. Lige overfor den deraf flydende Forringelse af Pengenes Værdi ser jeg aldeles intet Bæm i nogensomhelst Myntlov. Jeg kan naturligvis ikke tale om den Anvendelse af Kreditmidler, hvor der bag ved Kreditmidlerne staar solide Valutaer, men det er der, hvor ingen eller aldeles forsvindende Valuta findes, at Ulykken kommer frem, og de Steder, hvor der sættes disse Mønter af Sedler i Circulation, som ikke ere realisable, ere mange. Ja, vi ere aldeles ude af enhver Frygt i saa Henseende; vi have jo faaet vort Bankvæsen ordnet paa en Maade, som jeg haaber, vi fremdeles ville værne om, og hvorefter vore Sedler til enhver Tid ere realisable. Men hvilke af de store Mag-

ter i Europa kunne i denne Henseende siges at staa paa et lignende Standpunkt? Enhver veed, hvorledes Forholdet til Exempel er i Italien, hvor der i dette Dieblit betales 14 pSt. Agio for Guld, Enhver veed, hvorledes det er i Østerrig og ogsaa i Rusland, og vi vide nu, hvorledes det er blevet i Frankrig, hvor en stor Del af det Guld, som skulde tilveiebringes, er kommen frem paa den ganske simple Maade, at man har sat Sedler i Stedet, som ikke ere realisable. Og dertil kommer de umaadelige Mønter af Statsgjæld, som stiger i en ganske ubegrændset Maalestok, og at vi endnu i lang Tid ville komme til at lide under den franske Krigsskadesstatning — thi den komme vi Alle til at give port Bidrag til — hvor fem Tusinde Millioner i Papiir ere producerede og fastede omkring paa Markedet. Dette er som sagt en tarvelig Trøst, men det kan i det Mindste vise, at man ikke skal tage sig mindre Tab altfor nær, naar der dog er saa mange større, som man ikke kan værne sig imod. I Øvrigt endnu til Slutning kun een Bemærkning, og det er den, at denne hele Sag med Guldcirculation let for os kunde vise sig at være en Illusion. Der er nemlig en Vanskelighed ved at indføre Guld i Stedet for Sølv, og det er den, at en Guldcirculation alene er en Umulighed. Hvorledes stiller Forholdet sig hos os. Vi have mellem Mand og Mand Trang til Dalere og mindre Myntstykker, og naar vi gaa til større, have vi vore Bankedler, og det kan nu være saa bekvemt, som det være vil, at gaa med et Lut Guldpenge, saa er det dog endnu bekvemmere, naar de ere ligesaa gode, at gaa med en Bunke Bankedler, især da disse ikke ere synderlig tungere og vanskelige at haandtere, naar de lyde paa 100 Rd., end naar de lyde paa 5 Rd. Hvorledes vil nu altsaa Forholdet blive, naar vi faae denne Guldmøntfod. For det Første vil der komme det Kunstige frem, vil jeg sige, at vore Kroner slet ikke existere. Det, som kommer til virkelig at existere, er den saakaldte Guldkrone, det er Litronen, men den enkelte Krone existerer slet ikke, thi al Sølvmynt, som fremtidig, naar Loven er bleven fuldstændig gennemført, vil komme til at kursere, er kun Skillemynt, og den Krone, vi faae, er altsaa en Skillemynt, der ikke indeholder i sig den Masse Sølv, som den efter sin Værdi skulde indeholde. Det er altsaa Skillemynt altsammen. Vi komme altsaa høist sandsynligt eller i det Mindste ikke usandsynligt til at leve udelukkende paa Skillemynt i Forbindelse med Sedler, og saa kunne vi have den Forneelse, naar vi reise, at staffe os noget Guld, og maaske det ogsaa ved enkelte andre Leiligheder kan se ret smukt ud at have det. Det er Forholdet, som det vil finde Sted her, og som jeg ikke beklager; tværtimod, der er vist ikke Noget bedre, end naar man har vel funderede Sedler at bruge i større Betalinger.